

Sygn. akt V ACa 238/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział V Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maryla Domel-Jasińska (spr.)
Sędziowie:	SA Irma Kul SA Maria Sokołowska
Protokolant:	stażysta Lucjan Sroczyński

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2015 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko Skarbowi Państwa - (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 28 listopada 2014 r. sygn. akt I C 515/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – (...) kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

III. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w B. na rzecz radcy prawnego M. H. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych, powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym oraz kwotę 122,80 (sto dwadzieścia dwa 80/100) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 238/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 sierpnia 2013 r. wniesionym przeciwko Skarbowi (...) w B. powód M. P. domagał się przyznania kwoty 80 tysięcy zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych w związku z pobytem w (...) w B..

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa - (...) w B. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady i wysokości.

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2014r. Sąd Okręgowy w B. powództwo oddalił oraz zasądził od powoda na rzecz (...) kwotę 120zł tytułem kosztów procesu oraz przyznał pełnomocnikowi powoda zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu i obciążył kosztami sądowymi Skarb Państwa

Sąd Okręgowy ustalił, że powód M. P. przebywał w (...) w B. w okresach od dnia 2 września do dnia 6 października 2009 roku, od dnia 2grudnia 2009 roku do dnia 13 kwietnia 2010 roku, od dnia 15 czerwca 2010 roku do dnia 20listopada 2010roku, od dnia 9 grudnia 2010 roku do dnia 22 lutego 2011 roku, od dnia 17marca 2011roku do dnia 29 listopada 2011 roku, oraz od dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia 10 października 2013 roku. W trakcie pobytu powoda w /w jednostce penitencjarnej nie występowało zjawisko przeludnienia cel. Powód przebywał w celach mieszkalnych zgodnych z normą powierzchniową 3 m.^{((2))} na osobę. Powód w trakcie pobytu w (...) w B. miał codzienny zapewniony kontakt z wychowawcą, do którego obowiązków należy codzienna wizytacja cel, w razie potrzeby kontakt z wychowawcą mógł być częstszy.(...)Powód został zakwalifikowany do kontynuowania nauki, do szkoły nie został przyjęty z powodu braku wystarczającej liczby miejsc. W celach w których przebywał powód kąćki sanitarne były murowane, bądź wydzielone za pomocą kotary. Powód miał możliwość korzystania w celi z zimnej wody. Ciepła kąpiel odbywała się raz w tygodniu. Raz na miesiąc powód otrzymywał środki higieniczno- sanitarne: rolkę papieru toaletowego, krem i maszynkę do golenia, środki czystości. Sztućce wydawane osadzonemu w pozwanej jednostce

penitencjarnej wykonane były z tworzywa, w razie ich zniszczenia wydawane były nowe. Dwa razy w tygodniu w w/w jednostce penitencjarnej dostępny jest lekarz na oddziale, dostęp do lekarza następuje poprzez zgłoszenie takiej potrzeby przez osadzonego. Lekarz z dziedziny psychiatrii dostępny jest na oddziale codziennie, na oddziale dostępnych jest również trzech psychologów. Powód korzystał w trakcie pobytu w AS B. z porad lekarskich. Osadzeni mają prawo do korzystania z biblioteki oraz świetlicy, przysługuje im codziennie również spacer. W pozwanej jednostce penitencjarnej występowały karaluchy oraz szczury. Pozwany przeprowadzał z tego powodu regularnie zabiegi dezynsekcji i deratyzacji. W oknach cel zamontowane są kraty. Z uwagi na kąćki sanitarne umieszczone w celach, zdarzało się że w powietrzu unosiły się nieprzyjemne zapachy. Łóżka w celach rozsuwały się, nie były zablokowane, zdarzało się, że niektóre z łóżek pochodziły z lat 70 i 80 ubiegłych wieku. Osadzeni nie mogą rozwieszać prania w celach. W celach oświetlenie pochodziło ze świateł jarzeniowych, zdarzało się, że żarówki się przepalały. Oddziałowi zobowiązani są również do wykonywania obchodów cel w porze nocnej, zdarzało się, że w trakcie obchodu zapalane były światła w celach. W trakcie przeprowadzonej w (...) w B. wizytacji w 2013 roku zalecono między innymi: wyposażenie łóżek w drabinki oraz zabezpieczenia chroniące przed wypadnięciem, pełną zabudowę kąćków sanitarnych, wyodrębnienie stanowisk w łaźni za pomocą przegród, dokonanie przeglądu oświetlenia w celach mieszkalnych połączone z wymianą żarówek na mocniejsze oraz uzupełnienie brakujących, rozważenie demontażu krat kosзовych w celach mieszkalnych, dezynsekcję cel mieszkalnych. Pozwany w miarę posiadanych środków finansowych stara się realizować zalecenia sformułowane w powyższym raporcie.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie mogły zostać uwzględnione żądania powoda odnośnie zadośćuczynienia za okres osadzenia u pozwanego. Niewykazane były, w ocenie Sądu, twierdzenia powoda, że przebywał w przeludnionych celach. Z dokumentów przedłożonych przez stronę pozwaną wynika, iż w trakcie pobytu powoda w pozwanym (...) w B. zjawisko przeludnienia nie występowało, co potwierdził również dokument w postaci Raportu Mechanizmu Prewencji sporządzony w trakcie wizytacji pozwanej jednostki penitencjarnej. Wyniki tego raportu wskazują iż jedyne nieprawidłowości w tym zakresie dotyczyły czasowego zakwaterowania więźniów w pomieszczeniu niemieszkalnych.

Zdaniem Sądu Okręgowego także w odniesieniu do podnoszonych przez powoda i stwierdzonych w toku przedmiotowego postępowania niewłaściwych warunków bytowych

panujących w jednostce penitencjarnej, nie było podstaw do zasądzenia z tego tytułu zadośćuczynienia na rzecz powoda, gdyż strona pozwana, co wykazało przedmiotowe postępowanie dowodowe starała się zapewnić powodowi właściwe warunki bytowe w ramach istniejących możliwości. Nieprawidłowości dotyczące obecności w celach insektów, pozwany starał się na bieżąco eliminować, na co wskazują przedłożone protokoły przeprowadzonych regularnie dezynsekcji i deratyzacji. Również uchybienia stwierdzone w trakcie wizytacji (...), w miarę posiadanych środków finansowych, pozwany starał się eliminować i w tym zakresie nie można było zarzucić pozwanemu bezprawności. Sąd Okręgowy nie podzielił twierdzeń powoda odnośnie naruszenia jego godności i nie poszanowania intymności poprzez brak wydzielonych kątek sanitarnych w trakcie jego pobytu w pozwanej jednostce penitencjarnej. W tej kwestii nie ma podstaw do przypisania pozwanemu działania niezgodnego z prawem. Sam fakt, że kąki sanitarne w celach są nieodpowiednie nie rodzi po stronie pozwanego obowiązku zapłaty zadośćuczynienia.

Sąd Okręgowy wskazał, że zasądzenie zadośćuczynienia ma charakter fakultatywny i od oceny sądu opartej na analizie okoliczności konkretnej sprawy zależy przyznanie pokrzywdzonemu ochrony w tej formie. Wobec powyższego, w ocenie Sądu zakres krzywdy powoda nie jest tak dotkliwy by mógł być zrekompensowany wyłącznie w formie zadośćuczynienia pieniężnego.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód, zaskarżając rozstrzygnięcia zawarte w punkcie pierwszym i drugim.

Skarżący zarzucił:

a. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego, mające istotny wpływ na wydane rozstrzygnięcie, polegające na wybiórczym i jednostronnym rozważeniu materiału dowodowego, wyprowadzeniu wniosków niepełnych, nielogicznych lub nie wynikających z powołanych przez Sąd dowodów, a poza tym sprzecznych z innym dowodami, ocenie dowodów z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego i bezpodstawnemu pominięciu niektórych dowodów (w sposób opisany w uzasadnieniu niniejszej apelacji), co doprowadziło do:

- błędnego ustalenia, że w trakcie pobytu powoda w (...) w B. nie występowało zjawisko przeludnienia cel,
- błędnego ustalenia, że powód w trakcie osadzenia w (...) w B. przebywał w celach mieszkalnych zgodnych z normą powierzchniową 3m² na osobę i nie był osadzany w celach przeludnionych,
- błędnego i bezpodstawnego ustalenia, że pozwany dokonał prawidłowego obmiaru poszczególnych cel mieszkalnych oraz pozostałych powierzchni w (...) w B., zgodnie ze sztuką oraz obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa oraz wytycznymi, w tym zgodnie z zarządzeniem nr 7/2012 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 30.01.2012 w sprawie ustalenia pojemności jednostek penitencjarnych,
- błędnego ustalenia, że w (...) w B. panowały właściwe warunki bytowe, sanitarne, socjalne, warunki higieny oraz inne warunki prawem przewidziane, co nastąpiło między innymi poprzez błędne uznanie, że cele mieszkalne były właściwie zbudowane i wentylowane, należycie oświetlone i czyste, a osadzeni, w tym powód, otrzymywali zgodne z prawem wyposażenie, w ilości i jakości pozwalającej na prowadzenie godnego życia w warunkach odbywania kary pozbawienia wolności,
- błędnego ustalenia, że w celach mieszkalnych (...) w B. kąki sanitarne były murowane,
- błędnego ustalenia, że warunki panujące w (...) w B., w tym rozmiar cel mieszkalnych oraz brak zapewnienia warunków sanitarnych, socjalnych czy warunków higieny nie spowodował cierpień psychicznych powoda oraz wyrządzenia mu krzywdy,
- błędnego ustalenia, a to w szczególności na podstawie dokumentacji medycznej powoda, że w (...) w B. lekarz z dziedziny psychiatrii oraz trzech psychologów dostępni byli, w tym dla powoda, codziennie, podczas gdy z dokumentacji tej wprost wynika, że takich lekarzy w (...) nie było,

- nieuwzględnienia zebranych w materiale dowodowym okoliczności wskazujących na fakt popełnienia przez powoda samookaleczeń:

i. w celi izolacyjnej,

ii. z uwagi na nieprawidłowe warunki panujące w (...) w B.,

(...) z uwagi na niewłaściwe traktowanie powoda przez funkcjonariuszy Służby Więziennej w (...) w B.,

- nieuwzględnienia znajdujących się w materiale dowodowym kart dokumentacji medycznej w zakresie, w jakim dokumenty te wskazywały na fakt postępującego pogarszania się zdrowia fizycznego i (...) powoda, z uwagi na nieprawidłowe warunki sanitarne panujące w (...) w B., a nadto wynikającej z tej dokumentacji okoliczności, iż z

biegiem osadzenia niezbędne dla powoda stało się zażywanie leków takich jak K., R. - D., D., T., M., D., H., co wprost i bez konieczności przeprowadzania dowodu z opinii biegłego (...) stanowi odzwierciedlenie rozmiaru cierpienia i krzywdy, jaką powód doznał z uwagi na naruszenie jego dóbr osobistych oraz godności przez (...) w B.,

- błędnego ustalenia, że pogorszenie się stanu zdrowia (...) powoda nastąpiło bez związku i niezależnie od nieodpowiednich warunków sanitarnych panujących w (...) w B.,

- błędnego ustalenia, że powód miał możliwość korzystania w celi z zimnej wody, podczas gdy korzystanie to ograniczone było jedynie do prostych czynności takich jak umycie twarzy czy rąk,

- pominięcia ustalonego faktu, że oświetlenie zastosowane w celach mieszkalnych nie zapewniało w sposób należyty odpowiedniego oświetlenia, nadającego się chociażby do czytania,

- błędnego ustalenia, że w celach mieszkalnych (...) w B. zdarzało się, że żarówki się przepalały, podczas gdy większość żarówek była przepalona i nie funkcjonowała,

- błędnego ustalenia, że sztucce wydawane osadzonemu, w tym powodowi, \ były należytej jakości, a w razie ich zniszczenia wydawane były nowe, podczas gdy sztucce te były jednorazowe, a wymiana następowała raz na pół roku,

- nieuwzględnienia zebranych w materiale dowodowym okoliczności wskazujących na fakt całkowitej nieskuteczności przeprowadzanych zabiegów deratyzacyjnych oraz dezynfekcji w celach mieszkalnych;

b. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. przez zignorowanie ciągu dowodów pośrednich, które zaprzeczały ogólnym twierdzeniom pozwanego o przeprowadzeniu przez niego w sposób należyty pomiarów cel mieszkalnych, a tym samym zaprzeczały twierdzeniom o rzekomym braku przeludnienia oraz nieumieszczenia powoda w celach przeludnionych, co w efekcie doprowadziło do dokonania ustaleń sprzecznych z zebraniem materiałem dowodowym,

c. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie udowodnionej i bezspornej okoliczności, że pogorszenie się stanu zdrowia (...) i zdrowia fizycznego miało bezpośredni związek z bezprawnymi warunkami osadzenia w (...) w B.,

d. naruszenie art. 245 k.p.c. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na „dokumentach” nie zawierających podpisu wystawcy i nadaniu im mocy dokumentu prywatnego,

e. naruszenie art. 233 § 2 k.p.c. poprzez niewyciągnięcie wniosków z faktu nie przedstawienia przez stronę pozwaną rzekomo posiadanych protokołów pomiarów cel mieszkalnych w (...) w B., pomimo wyraźnego zobowiązania Sądu oraz istnienia przeciwnych dowodów w postaci zeznań świadków oraz dokumentów przedstawionych przez powoda, co w konsekwencji doprowadziło do:

- błędnego przyjęcia, że przedstawiony przez stronę pozwaną wykaz cel mieszkalnych (...) w B. obrazuje rzeczywisty stan rzeczy, doprowadzając tym samym do błędnego ustalenia, że w (...) w B. nie występowało zjawisko przeludnienia cel, a powód był rozmieszczany w celach spełniających normę powierzchniową,

f. naruszenie art. 6 k.c. w zw. art. 232 oraz 227 k.p.c, a także art. 23 i 24 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na obciążeniu powoda ciężarem dowodu wykazania faktów w postaci przeludnienia w (...) w B. oraz osadzenia powoda w celach przeludnionych, a także ciężarem dowodu wykazania bezprawności naruszenia dóbr osobistych powoda poprzez rozmieszczenie w celach przeludnionych, podczas gdy to strona pozwana winna wykazać, że w (...) w B. nie było przeludnienia, a zwłaszcza w sytuacji, gdzie powód fakt przeludnienia wykazał wieloma środkami dowodowymi (niezakwestionowany przez stronę przeciwną rzut jednej z cel mieszkalnych, zeznania świadków), co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia braku bezprawności oraz braku przeludnienia w (...) w B., tym samym obciążając powoda skutkami nieprzydatności, w ocenie sądu, wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny budownictwa na okoliczność rzeczywistej powierzchni cel, oraz wniosku o przeprowadzenie dowodu z oględzin cel mieszkalnych,

g. naruszenie art. 6 k.c. w zw. art. 232 oraz 227 k.p.c, a także art. 23 i 24 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na oparciu się jedynie na głośnym twierdzeniu strony pozwanej w postaci jego oświadczenia jako wystarczającego środka dla przełamania domniemania bezprawności,

h. błędną wykładnię art. 23 i 24 k.c. oraz 448 k.c. polegającą na przyjęciu, iż podejmowane starania naruszydźciela dóbr osobistych, w ramach posiadanych przez niego środków finansowych, przedsięwzięte w celu minimalizacji stale dokonywanego naruszenia prawnie chronionych dóbr osobistych stanowią przesłankę przemawiającą za uznaniem takiego

naruszenia za zgodne z prawem, a tym samym wyłączając jego odpowiedzialność za naruszenie dóbr i wyrządzoną tym powodowi krzywdę,

i. błędną wykładnię art. 23 i 24 k.c. . w zw. z art. 6 k.c i art. 232 k.p.c. polegającą na uznaniu, że powód w procesie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wykazać musi wszystkie przesłanki odpowiedzialności (pominięcie domniemania bezprawności wykazanego naruszenia, pominięcie domniemania winy, błędna ocena rozkładu ciężaru dowodu),

j. niezastosowanie art. 448 w zw. z art. 23 i 24 k.c. poprzez nie zasądzenie na rzecz powoda zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

k. niewłaściwe zastosowanie art. 448 w zw. z art. 23 i 24 k.c. poprzez uznanie, iż pomimo stwierdzenia niewłaściwych warunków bytowych panujących w(...)w B., skala stwierdzonych naruszeń nie stanowiła podstawy do zasądzenia na rzecz powoda z tytułu tych naruszeń zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

l. niewłaściwe zastosowanie art. 23 i 24 k.c. oraz 448 k.c. polegające na przyjęciu, że działanie lub zaniechanie pozwanego nie było bezprawne, pomimo, że naruszył on wiele norm prawnych i wytycznych go obowiązujących, takich jak zarządzeniem nr 7/2012 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 30.01.2012 w sprawie ustalenia pojemności jednostek penitencjarnych, Instrukcja nr 16 /10 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 13 sierpnia 2010 r. w sprawie zapobiegania samobójstwom osób pozbawionych wolności;

m. naruszenie art. 217 § 3 k.p.c. w zw. 233 § 1 k.p.c. oraz 227 i 278 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego (...), mimo dopuszczenia tego dowodu przez Sąd, co doprowadziło do błędnego ustalenia, że powód nie doznał krzywdy podczas pobytu w AŚ B.;

Skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. poprzez uwzględnienie powództwa w całości wraz z ustawowymi odsetkami określonymi w pozwie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym pozostawienie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania

apelacyjnego sądownictwa pierwszej instancji w razie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy temu sądownictwu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację Skarb Państwa wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja - jako bezzasadna - podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie Sądu pierwszej instancji jest trafne i zostało oparte na prawidłowych ustaleniach faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela w całości.

Nie zasługuje na aprobatę podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Przyjmuje się, że granice swobody sędziego przy ocenie materiału dowodowego wyznaczają trzy czynniki: logiczny (obowiązek wyciągnięcia z materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych), ustawowy (powinność rozważenia całego materiału dowodowego) oraz ideologiczny (psychologiczny), przez który rozumie się świadomość prawną sędziego, kulturę prawną oraz system reguł pozaprawnych i ocen społecznych, do których odsyłają normy prawne. Zarzut przekroczenia swobodnej oceny dowodów, skutkującej błędnymi ustaleniami faktycznymi może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże przekroczenie swobody sędziowskiej w zakresie któregoś z powyżej wymienionych kryteriów. Wymaga natomiast podkreślenia, że samo przedstawienie przez stronę odmiennych wniosków niż wynikają z oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji nie świadczy jeszcze o przekroczeniu swobodnej oceny dowodów.

Skarżący w żaden sposób nie wykazał, że Sąd Okręgowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, dokonując swobodnej oceny dowodów i dokonując na ich podstawie ustaleń. Wręcz przeciwnie z całokształtu materiału dowodowego powziąć można wniosek, że działanie pozwanego nie doprowadziło do naruszenia dóbr osobistych powoda, które uzasadniałby przyznanie zadośćuczynienia z tego tytułu.

Również nieuzasadnione są twierdzenia powoda o błędnym zastosowaniu przez Sąd pierwszej instancji reguł dowodowych. W niniejszej sprawie reguły te wyznacza treść art. 24 § 1 k.c. Należy zauważyć, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyjaśniono, że przepis art. 24 § 1 k.c. rozkłada w sprawie o naruszenie dóbr osobistych ciężar dowodu w ten sposób, że na powoda nakłada obowiązek udowodnienia, że pozwany naruszył jego dobra osobiste, a na pozwanego obowiązek udowodnienia, że jego działanie naruszające dobra osobiste powoda nie było bezprawne. Próba wykazania przez powoda, że Sąd uchybił tym zasadom jest chybiona. Skarżący formułując ten zarzut pomija, że wprowadzone w art. 24 k.c. domniemanie dotyczy wyłącznie bezprawności działań naruszcyciela dobra osobistego, nie rozciąga się na okoliczności dotyczące naruszenia dobra osobistego powoda. Trafnie w odpowiedzi na apelację pozwany wskazał, odwołując się w tym względzie do stanowiska orzecznictwa, że w sprawie o naruszenie dóbr osobistych na powodzie spoczywa powinność

procesowa wykazania faktów. Dochodzący ochrony musi wykazać, że poprzez określone działania (zaniechania) nastąpiło wkroczenie w sferę jego dóbr zakreślonych treścią osobistych praw podmiotowych (przekroczenia granic chronionych prawem) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2012r. sygn. IV CSK 603/11).

Wbrew stanowisku zajętemu w apelacji skarżący nie wywiązał się z powinności wykazania, że w trakcie pobytu w jednostkach penitencjarnych był umieszczony w celi, której powierzchnia nie spełniała obowiązujących norm. Prawidłowo Sąd pierwszej instancji krytycznie ocenił zeznania świadków D. S. (1), D. S. (2) oraz D. C., którzy w kwestii rozmiarów celi wyrażali jedynie swoją subiektywną opinię, niezajdującą potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. W szczególności zeznania te nie pokrywały się z treścią dokumentacji technicznej w postaci Wykazu pomieszczeń w budynkach mieszkalnych (...) w B. L. dz. DE- (...), zawierającej dane o rzeczywistej powierzchni pomieszczeń ustalane na podstawie pomiarów i podpisanej przez członków Komisji. Wniosków wypływających z tego wykazu nie podważają spostrzeżenia zawarte w Raporcie Krajowego Mechanizmu Prewencji. Wprawdzie wskazuje on, że podczas kontroli w (...) w B. zostały ujawnione nieprawidłowości polegające na umieszczeniu osadzonych

w pomieszczeniach niemieszkalnych, tym niemniej to naruszenie norm poprzez niewłaściwe wykorzystanie pomieszczeń nie odnosiło się do osoby powoda. W tej sytuacji prawidłowo Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek dowodowy strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z oględzin cel oraz opinii biegłego z dziedziny budownictwa na okoliczność rzeczywistej powierzchni cel, skoro potrzeba przeprowadzenia takiego dowodu nie zachodziła.

Należy również podzielić wyrażone w zaskarżonym wyroku stanowisko, że okoliczność, iż w trakcie pobytu powoda w pozwanej jednostce penitencjarnej warunki socjalno - bytowe nie odpowiadały w pewnym zakresie obowiązującym standardom, nie nakazuje uznać, że działanie pozwanego było w tym zakresie bezprawne i skutkowało naruszeniem dóbr osobistych powoda, skoro pozwany wykazał, że dokładał staranności w celu eliminowania tych nieprawidłowości. W szczególności prawidłowo Sąd pierwszej instancji stwierdził, że okoliczność, iż sposób wydzielenia kąpek sanitarnych w celach nieodpowiada powodowi nie rodzi po stronie pozwanego obowiązku zapłaty zadośćuczynienia, skoro godne warunki odbywania kary obejmują zachowanie prywatności i intymności, które mogą być zagwarantowane nawet w przypadku niezapewnienia samodzielności pomieszczeń przeznaczonych na toalety. Trafnie również Sąd pierwszej instancji uznał stanowisko powoda

o negatywnym wpływie warunków sanitarnych panujących w jednostce penitencjarnej na zdrowie psychiczne powoda za nieudowodnione, skoro żaden przeprowadzony w sprawie dowód nie potwierdził jego prawdziwości, a niestawiennictwo powoda na badania uniemożliwiło przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność zaburzeń psychicznych występujących u powoda.

Wymaga w tym miejscu podkreślenia, że odbywanie kary pozbawienia wolności ze swojej istoty powinno być bardziej uciążliwe od przebywania na wolności. Wskazuje się, że o naruszeniu dobra osobistego w postaci uchybienia godności osadzonego w zakładzie karnym nie można mówić w przypadku pewnych uciążliwości lub niedogodności, związanych z samym pobytym w takim zakładzie, polegającym np. na niższej od oczekiwanej jakości warunków sanitarnych, albo okresowym przebywaniu w celi z większą niż określona standardami liczbą osadzonych, nie powinno się oczekiwać warunków podobnych do domowych, które dla wielu ludzi bywają bardzo trudne, a nie wynikają z odbywania żadnej kary (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lipca 2014r., sygn. akt I ACa 1473/12, LEX nr 1509031).

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda.

W punkcie II wyroku Sąd Apelacyjny na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. i art. 99 k.p.c. obciążył powoda kosztami poniesionym przez pozwanego w postępowaniu apelacyjnym, ustalając ich wysokość przy zastosowaniu stawki wynagrodzenia określonej w § 10 ust. 1 pkt 25 w związku z § 2 ust. 3 i § 12ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 490).

W punkcie III wyroku Sąd Apelacyjny przyznał pełnomocnikowi powoda wynagrodzenie za udzielenie powodowi pomocy prawnej przyznanej mu z urzędu przy zastosowaniu stawki wynagrodzenia określonej w § 10 ust. 1 pkt 25 w związku z § 2 ust. 3 i § 12ust. 1 pkt 2 przywołanego powyżej rozporządzenia.